

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkyne: **Mgr. K. B.**, bytom K. X., B., zastúpenej JUDr. Š. B., advokátom so sídlom F. X., T., proti žalovanému: **Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava**, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2007/007652 zo dňa 13. februára 2007 a rozhodnutia č. AA/2007/007656 zo dňa 13. februára 2007, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 98/2007-38, č.k. 2S 100/2007-38 zo dňa 8. júla 2009, v spojení s opravným uznesením č.k. 2S 98/2007-70, č.k. 2S 100/2007-70 zo dňa 21. apríla 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 98/2007-38, č.k. 2S 100/2007-38 zo dňa 8. júla 2009, v spojení s opravným uznesením č.k. 2S 98/2007-70, č.k. 2S 100/2007-70 zo dňa 21. apríla 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. júla 2009 č.k. 2S 98/2007-38, č.k. 2S 100/2007-38 v spojitosti s opravným uznesením č.k. 2S 98/2007-70, č.k. 2S 100/2007-70 zo dňa 21. apríla 2010, zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 13. februára 2007, č. AA/2007/007652. Uvedeným rozhodnutím žalovaný – Vedúci služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 30. novembra 2006, č. 90223/2006/0061552, ktorým bola žalobkyňa podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. decembra 2006 odvolaná z funkcie odborný radca – predstavená, riaditeľka odboru mediálneho a informačného, bez uvedenia dôvodu. Zároveň sa podanou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu zo dňa 13. februára 2007, č. AA/2007/007656, ktorým žalovaný Vedúci služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava podľa § 138 ods. 6 zákona o štátnej službe zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 1. decembra 2006, č. 90223/2006/061556 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou dňom 1. decembra 2006 podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe s tým, že sa žalobkyňi poskytne náhrada vo výške trojnásobku jej funkčného platu.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) tak, že neúspešnej žalobkyňi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v rozsahu dôvodov žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutia a dospel k záveru, že žalovaný neporušil žiadne zákonné ustanovenia pri odvolávaní žalobkyne ako aj skončení pracovného pomeru s ňou. Mal za preukázané, že o odvolaní žalobkyne z funkcie, ktorú zastávala, rozhodol vedúci služobného úradu, v ktorého kompetencii bolo rozhodovanie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe. Za neopodstatnenú považoval námietku žalobkyne, že sa jedná o porušenie zákona, keď nebol

uvedený dôvod odvolania, nakoľko ku dňu odvolania žalobkyne z funkcie, t.j. 30. novembra 2006 v zmysle platného zákonného ustanovenia mohol vedúci služobného úradu odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Rovnako mal za preukázané, že žalovaný ponúkol žalobkyni štyri voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré táto neprijala napriek tomu, že sa jednalo o tú istú funkciu, t.j. odborný radca. Zároveň sa stotožnil s názorom žalovaného, že skutočnosť, že služobný úrad nemá pre odvolaného predstaveného voľné štátnozamestnanecké miesto ešte neznamená, že bolo nevyhnutne zrušené štátnozamestnanecké miesto odvolaného predstaveného.

Vo vzťahu k námietke žalobkyne týkajúcej sa porušenia zásady dvojinštančnosti správneho konania krajský súd poukázal na § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe, na základe ktorého pokladal za jednoznačné, že odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej komisie. Z obsahu správneho spisu zistil, že v oboch napadnutých rozhodnutiach bolo dané stanovisko poradnej odvolacej komisie, na základe ktorých potom vedúci úradu rozhodoval. Ďalej uviedol, že od 18. októbra 2006 bol vo funkcii generálneho riaditeľa vymenovaný vládou PaDr. J. S., pričom funkcia pôvodného generálneho riaditeľa PhDr. R. S. zanikla odvolaním dňa 31. júla 2006, kedy mu zároveň skončili kompetencie v pozícii vedúceho služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 98/2007-38, č.k. 2S 100/2007-38 zo dňa 8. júla 2009 zmenil a žalobe vyhovel alebo ho zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietala nesprávnosť postupu z hľadiska existencie dvojinštančného konania realizovaného jednou a tou istou osobou – vedúcim úradu. Zdôraznila, že žalovaný vždy deklaroval, že vo veciach štátnej služby je Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky jeho nadriadeným orgánom. Poukázala na skutočnosť, že aj vo veci menovania generálneho riaditeľa a vedúceho služobného úradu vydalo Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky „Rozhodnutie o vymenovaní predstaveného do štátnej služby“ dňa 18. októbra 2006 pod č. 25020/2006-IV/2 na funkciu štátny radca – predstavený – generálny riaditeľ a vedúci služobného úradu, druh štátnej služby: stála štátna služba, s dátumom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru 19. októbra 2006, odôvodňujúc predmetné rozhodnutie v zmysle § 10 ods. 7, 8 zákona o štátnej službe, podľa ktorého vedúci úradu nadriadeného služobného úradu toho úradu, ktorého

štatutárny zástupca bol vymenovaný do funkcie podľa osobitného predpisu, vymenuje túto osobu do stálej štátnej služby za vedúceho úradu podľa tohto zákona. Ďalej uviedla, že na konanie vo veci vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sa podľa § 125 zákona o štátnej službe vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak zákon o štátnej službe neustanovuje inak, pričom tento ustanovuje kompetencie na rozhodovanie priamo vedúcim služobného úradu, avšak neustanovuje, že ide o toho istého vedúceho úradu, teda necháva tu priestor na postup nadriadeného vedúceho úradu v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Doplnila, že ak by zákon ustanovil právomoc konať v prvom aj v druhom stupni tej istej osobe, vznikla by tu prekážka brániaca ústavnej zásade práva občana na konanie pred nezávislým orgánom. Mala za to, že takýmto chápaním zákona o štátnej službe by totiž ten istý vedúci úradu, predstavovaný tou istou osobou, rozhodoval o jednej veci v prvom stupni správneho konania, v druhom stupni správneho konania, ako aj vo všetkých opravných prostriedkoch na nich nadväzujúcich.

Opätovne namietala, že jej nebolo ponúknuté iné vhodné miesto, nakoľko ponuka žalovaného nesmerovala k tej istej vykonávanej funkcii podľa skutočného výkonu práce (popisu práce). Preto vyslovila nesúhlas so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyni boli ponúknuté štyri voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré neprijala napriek tomu, že išlo o tú istú funkciu, t.j. odborný radca. Podotkla, že aj na pojednávaní opakovane upozorňovala, že funkcia odborného radcu je spojená s každým konkrétnym výkonom práce, ktorý je špecifikovaný v náplni práce konkrétneho odborného radcu. Dodala, že žalovaný jej ponúkol voľné miesto na východnom Slovensku na úrade práce, ktoré nemohla akceptovať z dôvodov uvedených na pojednávaní.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 98/2007-38, č.k. 2S 100/2007-38 zo dňa 8. júla 2009 potvrdil a žalobkyni právo na náhradu trov konania nepriznal. Ohľadom námietky žalobkyne týkajúcej sa nesprávneho postupu z hľadiska existencie dvojinštančného konania uviedol, že žalobkyni neboli upreté žiadne procesné práva v konaní o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, ani v konaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, keď žalobkyňa využila svoje právo a v zákonom stanovenej lehote podala odvolania proti prvostupňovým rozhodnutiam, pričom v druhostupňových rozhodnutiach sa žalovaný vysporiadal s dôvodmi odvolaní a rozhodnutia žalobkyni riadne doručil. Následne žalobkyňa uvedené rozhodnutia žalovaného napadla žalobou. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to,

že žalobkyňa mala možnosť, aby v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu využila svoje práva a navrhla potrebné dôkazy, ktoré by pre ňu priniesli priaznivejšie rozhodnutia. Preto sa nejednalo o takú vadu konania, ktorá by spôsobovala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Vyslovil, že rozhodnutie správneho orgánu sa nezrušuje z dôvodu, aby zopakoval proces a odstránil formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka, t.j. v danom prípade pre žalobkyňu. Uvádzanú námietku žalobkyne považoval za neopodstatnenú, čo odôvodnil poukazom na § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe, podľa ktorého sa na konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru vzťahuje správny poriadok, len ak tento zákon neustanovuje inak. Doplnil, že ustanovenia zákona o štátnej službe upravujú postup správneho orgánu po podaní odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu. Súčasne poukázal aj na § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe, podľa ktorého odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Ďalej uviedol, že vedúcim úradu v služobnom úrade, ktorým je Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny podľa § 10 ods. 4 cit. zákona je generálny riaditeľ Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny. Na základe uvedeného je odvolacím orgánom v danom prípade generálny riaditeľ Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny. Konštatoval, že s ohľadom na citované ustanovenie zákona o štátnej službe použitie ustanovenia § 58 ods. 1 správneho poriadku neprichádza do úvahy.

Zdôraznil, že účelom odvolacieho konania je vždy preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, pričom žalovaný preskúmal správnosť napadnutých rozhodnutí v úzkej súvislosti s konaním, ktoré predchádzalo ich vydaniu, napadnuté rozhodnutia potvrdil a odvolania zamietol, nakoľko v napadnutých rozhodnutiach ako ani v konaní, ktoré im predchádzalo nezistil také nedostatky, pre ktoré by sa rozhodnutia museli považovať za nesprávne a museli by sa preto zmeniť alebo zrušiť. Vyslovil názor, že v prejednávanej veci neprišlo k pochybeniu správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu, ani pri jeho právnom posúdení, v správnom konaní sa vychádzalo zo starostlivo zisteného skutkového stavu a vo veci bolo rozhodnuté zákonne. Mal zato, že postup žalovaného pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru ako aj pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru bol v súlade so zákonom o štátnej službe, pričom na argumentáciu uvádzanú v odvolaní nemožno prihliadnuť z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty podľa § 250b ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na § 250h ods. 1 O.s.p.

Ohľadom žalobkyňou namietanej neadekvátnej ponuky vhodného miesta opätovne uviedol, že na vznesenú námietku nie je možné prihliadnuť z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty podľa § 250b ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na § 250h ods. 1 O.s.p. Zdôraznil, že z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že listom č. AA/2006/061553 zo dňa 1. decembra 2006 označeného ako „Oznámenie – ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta“, bolo žalobkyňi oznámené, že vzhľadom na to, že služobný úrad nemá štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore, do ktorého bola zaradená, t.j. 1.06 Sprístupňovanie informácií, masmediálna politika a na tú istú funkciu, t.j. odborný radca, ponúkol jej služobný úrad možnosť vybrať si niektoré z voľných štátnozamestnaneckých miest v inom odbore štátnej služby, avšak v tej istej funkcii t.j. odborný radca (platová trieda 7). Zároveň služobný úrad týmto listom žalobkyňi oznámil, že ak žiadne z ponúknutých voľných štátnozamestnaneckých miest neprijme a nedohodne sa so služobným úradom inak, ten bude postupovať podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe. V liste sa tiež uvádza, že v zmysle § 33 správneho poriadku, má žalobkyňa možnosť pred vydaním rozhodnutia sa k jeho obsahu vyjadriť. Dňa 1. decembra 2006 žalobkyňa list prevzala a vlastnoručne na ňom uviedla „Ponúkané pozície neprijímam“. Následne vedúci služobného úradu vydal list č. AA/2006/061554 zo dňa 1. decembra 2006 označený ako „Upovedomenie o začatí konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na Ústredí práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave“, ktorým žalobkyňi oznámil, že na základe skutočnosti, keď po odvolaní vedúcim služobného úradu ústredia z miesta predstavenej podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe (bez udania dôvodu) nebola zaradená na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu a nevznikla dohoda inak, bola naplnená skutková podstata § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, teda bol naplnený dôvod na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, pričom upovedomenie bolo žalobkyňou prevzaté dňa 1. decembra 2006. Súčasne dňa 1. decembra 2006 vedúci služobného úradu vydal pod č. 90223/2006/061556 rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou dňom 1. decembra 2006 podľa § 31 ods. 4 a § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, teda žalobkyňi bola poskytnutá náhrada vo výške trojnásobku jej funkčného platu.

Ďalej uviedol, že žalobkyňa podala voči rozhodnutiu vedúceho služobného úradu ústredia č. 90223/2006/061556 zo dňa 1. decembra 2006 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním štátneho zamestnanca v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo dňa 14. decembra 2006, doručené žalovanému dňa 18. decembra 2006. Podaným odvolaním sa zaoberala poradná odvolacia komisia zriadená na ústredí podľa § 139 zákona o štátnej

službe, ktorá na svojom zasadnutí dňa 2. februára 2007 tak, ako je uvedené v zápisnici konštatovala, že v dobe ponúknutia štátnozamestnaneckých miest boli voľné len tie, ktoré boli ponúknuté v Oznámení - ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 1. decembra 2006. Zároveň prijala vo veci stanovisko, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je potrebné v zmysle § 138 ods. 6 zákona o štátnej službe potvrdiť a odvolanie proti nemu zamietnuť, za ktoré hlasovali všetci členovia komisie. Vzhľadom na uvedené vedúci služobného úradu vydal pod č. AA/2007/007656 dňa 13. februára 2007 rozhodnutie, ktorým odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu služobného úradu ústredia č. 90223/2006/061556 zo dňa 1. decembra 2006 zamietol a uvedené rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil. Rozhodnutie bolo žalobkyni doručené dňa 20. februára 2007.

Následne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Sžo/184/2008 z 18. marca 2009, 8Sžo/4/2009 zo 4. júna 2009, 6Sžo/15/2008 zo 6. augusta 2008, 1Sžo/73/2008 zo 7. októbra 2008 a 2Sžo/32/2008 z 22. októbra 2008, v ktorých tento zaujal stanovisko k zásade dvojinštančnosti správneho konania pri uplatňovaní zákona o štátnej službe, ako aj k splneniu ponuky štátnozamestnaneckého miesta, kde konštatuje, že je to práve zákon o štátnej službe, ktorý v ustanoveniach § 137 a nasl. upravuje postup po podaní odvolania, ako aj splnenia ponuky. Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný postupoval v zmysle zákona o štátnej službe účinného v čase vydávania príslušných rozhodnutí.

V závere vyjadrenia uviedol, že v danom prípade neprišlo k pochybeniu správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu, ani pri jeho právnom posúdení, keď postup žalovaného pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru ako aj pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru bol v súlade so zákonom o štátnej službe. Mal zato, že námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nemožno považovať za dôvodné, teda také, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Právne vzťahy pri vykonávaní štátnej služby upravuje zákon o štátnej službe, ktorý definuje obsah vykonávania štátnej služby ako práva a povinnosti štátu a štátneho zamestnanca vyplývajúce z vykonávania štátnej služby alebo súvisiace s vykonávaním štátnej služby.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým vedúci služobného úradu ako odvolací orgán na podklade stanoviska poradnej komisie zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny o zmene štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním predstaveného podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe – bez uvedenia dôvodu a ďalej rozhodnutie, ktorým vedúci služobného úradu ako odvolací orgán zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním nezaradeného predstaveného podľa ustanovenia § 31 ods. 4 a § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe vedúci úradu na ministerstve odvolá na návrh štatutárneho orgánu alebo na návrh predstaveného v politickej funkcii predstaveného v ich priamej riadiacej pôsobnosti a vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať predstaveného vo svojej priamej riadiacej pôsobnosti aj bez uvedenia dôvodu, pokiaľ osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 31 ods. 4 písm. a/ zákona o štátnej službe, služobný úrad zaradí odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak. Ak služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodol inak, postupuje pri odvolaní podľa odseku 1 písm. a/, c/, e/ a g/ a odseku 2 podľa § 40 ods. 2 písm. b/.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodov nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú

funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku funkčného platu.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 125 ods. 2 zákona o štátnej službe).

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Rozhodnutiu o odvolaní musí predchádzať prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii (§ 138 ods. 4 zákona o štátnej službe).

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, ktorá bola u žalovaného zaradená do funkcie odborný radca - predstavený, riaditeľka odboru mediálneho a informačného v triede 7, predchádzalo jej odvolanie vedúcim úradu v zmysle § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe bez uvedenia dôvodu. Rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou. Po odvolaní bola žalobkyni doručená ponuka štyroch voľných štátnozamestnaneckých miest v inom odbore štátnej služby, ale v tej istej funkcii odborný radca, t.j. v triede 7 s odôvodnením, že žalovaný nemá voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore na tú istú funkciu. Žalobkyňa ponuku neprijala, preto jej žalovaný dňa 1. decembra 2006 doručil rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním nezaradeného predstaveného v súlade s citovanými ustanoveniami § 31 ods. 4 a § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe. S ohľadom na uvedené skutkové okolnosti odvolací súd dospel k záveru, že boli splnené

zákonné podmienky pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou, a teda na námietku, že jej nebolo ponúknuté iné vhodné miesto nemohol prihliadnuť.

Taktiež bol správny postup súdu prvého stupňa, keď považoval za nedôvodnú námietku žalobkyne, ktorou namietala, že v danej veci nebol dodržaný postup dvojinštančnosti konania. Zásada dvojinštančnosti zakotvená v ustanovení § 58 správneho poriadku, ktorý je všeobecným predpisom o správnom konaní, neznamená nevyhnutne podmienku, aby bol vždy odvolacím orgánom inštančne nadriadený orgán. Toto všeobecné pravidlo býva často prelomené ustanovením osobitného zákona, ktoré špeciálnym spôsobom upravuje odvolací orgán v situácii, keď vzhľadom na existujúcu štruktúru verejnej správy takýto nadriadený orgán neexistuje. To inými slovami znamená, že osobitný zákon prelamuje zásadu vertikálnej dvojinštančnosti a ustanovuje horizontálnu dvojinštančnosť.

Osobitným zákonom upravujúcim právne vzťahy pri vykonávaní štátnej služby je zákon o štátnej službe. Z administratívneho spisu v danej veci vyplýva, že v súlade s § 125 ods. 1 v spojení s § 126 cit. zákona bolo prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu vydané Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako správnym orgánom príslušným na konanie. Ustanovenie § 138 cit. zákona jednoznačne a presne upravuje, ktorý orgán je odvolacím orgánom príslušným rozhodnúť o odvolaní proti rozhodnutiu orgánu prvého stupňa. *Expressis verbis* je ním vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Preto bol správny postup, keď na základe odvolania žalobkyne proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu podľa § 138 zákona o štátnej službe rozhodoval ako odvolací orgán Vedúci služobného úradu ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Ide o striktné ustanovenie, neposkytujúce orgánu aplikácie práva priestor na uváženie alebo prihliadnutie na okolnosti konkrétne riešeného prípadu, keďže toto ustanovenie zaväzuje jednoznačne. Vzhľadom na uvedené, tvrdenie žalobkyne, že v správnom konaní nebol dvojinštančný postup zachovaný, nebolo preukázané.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu preto odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobkyne zamietol. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 98/2007-38, č.k. 2S 100/2007-38 zo dňa 8. júla 2009, v spojení s opravným uznesením č.k. 2S 98/2007-70, č.k. 2S 100/2007-70 zo dňa

21. apríla 2010, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 2 a § 246c O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e** je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská